

Закон про шлюб

КУПИТИ

Про книгу

Уявіть, що в недалекому майбутньому держава цілковито контролює ваш шлюб. Ба більше, існує Закон про святість шлюбу, що пропонує надзвичайні переваги: проживання в елітних районах, кращі школи для дітей, першочергове медичне обслуговування, податкові пільги і фінансовий захист. Лише один нюанс: пара (навіть одружена) має оформити Раціональний шлюб. Відтепер розумні пристрої визначатимуть ступінь загрози для шлюбу, необхідність втручання і фахової допомоги.

Отже, чотири пари, кожна з власним досвідом і проблемами, намагаються жити, дотримуючись цього закону. Невдовзі вони усвідомлять, наскільки непростими можуть бути подружні стосунки, коли держава цілодобово пильнує кожен аспект їхнього особистого життя — кожне слово, найменшу суперечку. І коли ШІ вирішує, що шлюб перебуває під загрозою, ситуація перетворюється на смертельно небезпечну.

Пролог
Джем Джонс

Стенограма прямого ефіру британської блогерки та інфлюенсерки Джем Джонс, який транслиювався на кількох платформах соціальних мереж.

ПРИМІТКИ СТЕНОГРАФА

Міс Джонс відвертає погляд від камери, щойно починається трансляція. На ній майже немає макіяжу, видно темні корені світлого волосся, недбало зачесаного назад і зібраного у «хвіст». Вона вбрана в чорний плетений джемпер, на шиї — срібна підвіска з зображенням

Святого Христофора. Вигляд у жінки неспокійний, знервований. Міс Джонс перебуває у вітальні приватного будинку. Вона сидить за столом, позаду неї два великі дивани, на стіні картини в рамах із зображеннями тропічних пляжів. Віконниці зачинені. Вона сама. Між початком трансляції та моментом, коли вона вперше дивиться у камеру й починає говорити, минає тридцять вісім секунд.

— За ці роки я записала стільки відео-блогів, але вперше не знаю, з чого почати.

(Міс Джонс хитає головою і глибоко, гучно вдихає.)

— Гадаю, слід почати з вибачень. Останні кілька місяців я не часто була онлайн. Але після мого останнього посту — чи то пак «обвального понеділка», як його наз-вали мої критики, — вирішила, що краще взяти паузу й витратити трохи часу на роботу над собою. Але цей ефір не є моїм поверненням. Навпаки. Я тут, щоб попрощатися.

— Народе, я виснажена. Мені більше несила змушувати себе проходити через таке. Як це може робити мене щасливою, якщо я посміховисько та живий каламбур? Постійний, невблаганний хейт і пов'язаний з ним стрес викликали в мене ПТСР, безсоння, тривожність.

Я втомлена. Я просто дуже, дуже втомлена.

(Міс Джонс розтирає обличчя долонями. Нігті обгризені, білий лак облуплений.)

— Шість років тому я почала вести свій блог з найкращими намірами. Хотіла зняти коротке відео, яке подивилися б декілька осіб, щоб мати змогу розповісти про дещо, важливе для мене як для жінки, якій за двадцять. Вважала, якщо його подивляться сотня незнайомців, це буде дивовижний результат.

— Але потім — не певна, що причини цього зможу коли-небудь зрозуміти, — мої пости стали вірусними. Сотня підписників перетворилася на дві, потім на десять і вже за рік я мала позначку в мільйон. (Міс Джонс вперше коротко всміхається.) Усі ці люди слухали, як я теревенила про те, де купити помаду найкращих відтінків, або дивилися, як я показую своє перше татуювання, або розповідаю, як страждала від жахливого похмілля після нічної гулянки з дівчатами... Господи, життя було тоді веселе й просте, хіба ні? Якщо чесно, це були чи не найкращі моменти, і я ділилася цим із вами. А ваші відгуки зробили ті часи ще ціннішими. Ваші повідомлення, теги, кумедні смайлики й добрі слова... Вони були для мене на вагу золота. З більшістю із вас я ніколи не зустрічалася, але мені здавалося, що ви мені як друзі. Ви були поруч, аби розділити зі мною щастя, коли в мене з'являлися хлопці, а коли вони полишали мене, ви були моєю жилеткою для сліз. Спільнота, що її ми побудували разом, була така дружна, така дбайлива; ви дали мені відчуття справжньої любові.

(Міс Джонс заплющує очі.)

— Я мала б знати, що це не триватиме довго. Усе добре рано чи пізно закінчується. І все тому, що я посміла мати власну думку. Мені до вподоби ідея відданості, я люблю бути закоханою. Тому легко підтримала Закон про святість шлюбу. Та згодом я стала мішенню для активістів, які з цим не погодилися. І ось тут зародилася ворожнеча. Навіть у наші так звані просвітницькі часи, це більше схоже на спорт — затулити рота жінці з правом голосу й не чіпати чоловіка, який казатиме те саме.

— Ті з вас, хто слідкував за мною впродовж багатьох років, знають: коли мені кажуть, що я не можу чогось зробити, або що я маю думати певним чином, це тільки ще більше стимулює мене поводитися так, як я

хочу. Тож коли уряд попросив мене стати обличчям Закону та поширювати інформацію про його переваги, я, звісно, погодилася.

— Раніше я думала, що реакція була погана... Ну, це були квіточки порівняно з тим лайном, яке чекало на мене згодом. Я стала символом культури скасування. Щодня отримувала тисячі електронних листів і повідомлень, в яких мені розповідали, що я егоїстичне, зле стерво, що я і моя сім'я заслуговуємо на смерть.

Негативні коментарі були під усіма моїми постами в соціальних мережах. Моїх спонсорів переслідували та попереджали, щоб вони не співпрацювали зі мною, інакше їх зацькують так само. Мені майже вдалося впоратися з погрозами вбивством, фейковими відео, графіті на стінах мого будинку й цеглою, яку кидали у вікна... але коли отруїли моїх собак, це стало останньою краплею. Англія відвернулася від мене, тож і я повернулася до неї спиною.

(Міс Джонс вказує нижче монітора, де стоять сім пластикових контейнерів з ліками, що відпускаються лише за рецептом. Незрозуміло, яка аптека їх продала. Вона зачухує правий рукав джемпера й демонструє дві напівпрозорі плівки, приклеєні до плеча. На передпліччі видно свіжі рани поряд зі шрами від загоєних. Джем не згадує про них.)

— Ці пластирі — антидепресанти пролонгованої дії. Деякі з цих пігулок допомагають мені заснути, інші підтримують бадьорість. У мене є різні пігулки: ті, що допомагають думати, ті, які не дозволяють думати забагато, ті, що викликають апетит і ті, які допомагають не відчувати нічого, крім порожнечі. Навіть є такі, що забезпечують достатньо ясний розум, аби не забути про вживання інших ліків.

— Але всі вони мають дещо спільне: нагадують мені про те, як моє життя вийшло з-під контролю. Я не пам'ятаю, коли востаннє була оптимістично налаштована хоча б стосовно чогось. Щоразу, коли наважуюся зайти в мережу, все, що бачу, — ненависть до мене. І не має значення, що кібернападники діють анонімно; мені все одно неймовірно боляче. Дні минають, а це не припиняється. Вихід в інтернет колись був для мене прихистком, але зараз це в'язниця. І ось я знову в мережі, хоча й знаю, як болісно це позначиться на моєму психічному стані.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ